

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, FF sp. 3233, 3605, 4342 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovekendtgørelse nr. 389 af 28. juni 1973. Loven er senere ændret ved lov nr. 317 af 19. juni 1974 (Folketingstidende 1973-74, FF sp. 3726, 5883, 7752 og 7972; tillæg A, sp. 2559; tillæg B, sp. 707; tillæg C, sp. 525).

Lovforslaget indeholder forslag om en ændret arbejdsdeling mellem arbejdsformidlingskontorerne (AF-kontorerne), de lokale arbejdsmarkedsnævne, arbejdsdirektoratet, landsarbejdsnævnet (LAN) og arbejdsministeriet. Arbejdsmarkedsnævnene og LAN får således tillagt større kompetence og ansvar i forhold til AF-kontorerne, arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet bl. a. i forbindelse med budgetlægning og det løbende forbrug af ressourcer inden for budgetrammerne. Forslagets § 1, punkterne 2-4 og 6-15 samt § 3 vedrører dette.

Endelig foreslås enkelte ændringer af administrativ teknisk karakter såvel i arbejdsformidlingsafsnittet (lovekendtgørelsens afsnit I) som i arbejdsløshedsforsikringsafsnittet (lovekendtgørelsens afsnit III). Forslagets § 1, punkterne 1 og 16-19 har en sådan karakter.

I.

Med udgangspunkt i den kritik, som arbejdsformidlingen (AF) gennem de senere år har været genstand for, og ud fra enighed om at bevare og udbygge kontakten mellem AF og brugernes organisationer har Det arbejdsmarkedspolitiske Udvalg (APU) i skrivelse af 16. april 1974 (bilag 2) rettet henvendelse til arbejdsministeren angående forslag til en ændret arbejdsdeling inden for alle arbejdsmarkedsorganer, der beskæftiger sig med arbejdsformidling.

Arbejdsministeren ønskede de fleste af disse forslag nærmere belyst i en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for administrations-, budget- og arbejdsdepartementerne samt arbejdsdirektoratet. Arbejdsgruppen afgav rapport i juli 1974 (bilag 3 er sammenfatning heraf).

Lovforslaget er således udarbejdet dels på baggrund af APU-henvendelsen, dels på baggrund af arbejdsgruppens overvejelser.

Kompetencen i henhold til gældende lovgivning ligger principielt hos arbejdsministeren, idet dog arbejdsformidlingen ledes af arbejdsdirektøren. AF-kontorerne er således i vid udstrækning regule-

ret ved centralt fastsatte retningslinier, ligesom arbejdsdirektoratet i medfør af sin styrings- og tilsynsbeføjelse tillige har mulighed for efterfølgende at korrigere virksomheden.

Foruden de således omtalte administrative organer findes der dels til støtte for arbejdsdirektøren et landsarbejdsnævn, som er et kollegialt sammensat organ, dels til støtte for arbejdsformidlingscheferne (AF-cheferne) de ligeledes kollegialt sammensatte arbejdsmarkedsnævne. Disse organer har så godt som udelukkende rådgivende funktioner i forhold til de administrative organer. LAN skal endvidere virke koordinerende og initiativtagende over for arbejdsmarkedsnævnene, og disse har ytringsret i anliggender af væsentlig betydning for AF-kontorenes arbejde.

Ifølge den nuværende kompetencefordeling på budgetområdet udarbejder AF-chefen budgetforslag (med ytringsret for arbejdsmarkedsnævnet), men med arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet og budgetdepartementet som overordnede administrative instanser. Der er ikke udtrykkelig hjemmel for LAN's medvirken på budgetområdet.

Over for dette eksisterende system af kompetenceregler har APU fremført sin kritik, som frem for alt går ud på, at den reelle indflydelse, som medlemmerne af arbejdsmarkedsnævnene har, er meget beskedent, fordi de ikke har fået tillagt nogen nævneværdig reel kompetence; således har de ingen som helst budgetmæssig kompetence.

Som følge af denne kritik har linien i APU's forslag først og fremmest gået i retning af at forskyde kompetencen, herunder ikke mindst den budgetmæssige kompetence, i retning af en mere fremskudt position for arbejdsmarkedsnævnene — og til en vis grad — LAN, hvilket selvsagt indebærer forslag om tilsvarende mindsning af den offentlige administrations kompetence.

Sigtet fra APU's side har klart været en kompetenceordning, der kunne stimulere navnlig arbejdsmarkedsnævnenes engagement ved at udvide disses ansvar og opgaver bl. a. ved anvendelse af principper, som ligger bag ved bloktilskudstanken.

Arbejdsministeriet har på forhånd været positivt indstillet over for APU's henvendelse og princippet i APU-forslagene, da man også fra arbejdsministeriets side måtte lægge stor vægt på den aktive medvirken fra nævnsmedlemmernes side, herunder placeringen af ansvar hos organisationsrepræsentanterne.